

Arrest

nr. 234 621 van 30 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 juli 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2019, datum waarop de huidige zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 27 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 september 2015 dient de verzoeker bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 maart 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft deze beslissing bevestigd in zijn arrest van 27 oktober 2017 (RvV 27 oktober 2017, nr. 194 482).

Op 30 maart 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 2 mei 2017 dient de verzoeker bij de Raad een beroep in tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 maart 2017.

Bij 's Raads arrest nr. 198 005 van 16 januari 2018 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) vernietigd.

Op 19 juni 2018 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 juli 2019 beslist de gemachtigde van de thans bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) dat de voormelde verblijfsaanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 25 september 2019 en is als volgt gemotiveerd:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.06.2018 werd ingediend door :

N. B., B. (R.R.: ...)

nationaliteit: Kameroen

geboren te L. op (...) 1976

adres: (...) VORST

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 16.10.2013 omdat betrokkene afstand deed van zijn asielprocedure. Op datum van 01.12.2014 werd betrokkene door onze diensten gerepatrieerd naar Spanje. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 30.10.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk iets minder dan zes maanden voor de eerste en twee jaar en bijna twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij gedoogd wordt op het grondgebied en er dus strikt genomen niet onwettig zou verblijven zodat hij de aanvraag kan indienen bij de burgemeester van zijn feitelijke verblijfplaats. Betrokkene verwijst in dit kader naar de vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van het bevel om het grondgebied te verlaten (13qq) van 28.11.2017 omdat er bij het nemen van deze beslissing geen rekening gehouden werd met zijn gezinsleven. Echter, het loutere feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd ingetrokken door onze diensten op 26.01.2018 is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Bovendien heeft de intrekking van het bevel om het grondgebied niet tot gevolg dat het verblijf van betrokkene wettig werd. Integendeel, betrokkene verblijft illegaal in België na het afsluiten van zijn asielprocedure op 30.10.2017. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met mevrouw W. S., A. M. (R.R. ...), die over verblijfsrecht beschikt in België. Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend.

Betrokkene beroept zich daarnaast op het feit dat zij samen een zoon hebben, N. A. C., die over legaal verblijf zou beschikken omdat hij de situatie van zijn moeder zou volgen. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zijn zoon niet over verblijfsrecht in België beschikt. Mevrouw W. verkreeg haar verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met haar Belgisch kind B.-B. N. N. maar het kind N. A. C. maakte geen deel van deze beslissing en verkreeg dus ook geen verblijfsrecht. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op het legale verblijf van zijn zoon, daar deze niet over enig verblijfsrecht beschikt.

Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM en stelt dat de Staat een billijke afweging moet maken tussen de concurrerende belangen van het individu en van het algemeen belang. Hij haalt aan dat een uitwijzing een onoverkomelijke hinderpaal vormt en het uit elkaar vallen van zijn gezin betekent. Een uitwijzing zou volgens betrokkene een definitieve scheiding veroorzaken. Allereerst merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat mevrouw W. samen met hun zoon A. C. in België aankwam op 09.12.2012. Betrokkene zelf kwam pas op datum van 25.06.2013 naar België. Betrokkenen bleken aldus perfect in staat om gedurende langere tijd gescheiden van elkaar zijn zonder ernstig nadeel. Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op datum van 17.11.2014 weerhouden werd in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas van waaruit hij op 01.12.2014 gerepatriëerd werd naar Spanje. Pas op 04.09.2015 kwam betrokkene opnieuw naar België. Weerom tonen betrokkenen dus aan dat zij perfect in staat zijn om gedurende enige tijd gescheiden te leven zonder ernstig nadeel. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat dit niet opnieuw mogelijk zou zijn. We wijzen er verder nog op dat zijn zoon niet over enig verblijfsrecht beschikt in België, dat zijn partner eveneens over de Kameroense nationaliteit beschikt en hem dus eventueel kan vergezellen, temeer daar zij niet tewerkgesteld is. Ook het Belgische kind van zijn partner kan hen eventueel vergezellen naar Kameroen, het hebben van de Belgische nationaliteit maakt reizen naar Kameroen niet onmogelijk. Verder merken wij op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zijn banden met zijn land van herkomst verwaterd zouden zijn. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een

beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Kameroen, waar hij geboren en getogen is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar betekend voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat hij nooit in aanraking is gekomen met de gerechtelijke of politionele autoriteiten, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij zich ondertussen goed geïntegreerd zou hebben, dat hij vloeiend Frans zou spreken, dat hij niet ten laste zou vallen van de Belgische samenleving, dat hij zeer werkbereid zou zijn en dat hij zeer waarschijnlijk kort na zijn verblijfsmachtiging een job zal vinden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot zijn integratie.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"Verweerder motiveert de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van twee argumenten:

- 1. De duur van de asielprocedure was niet onredelijk lang (verzoeker heeft dit ook nooit ingeroepen, dit element wordt als zodanig niet betwist)*
- 2. Verzoeker bleef na de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten volgens verweerder nog steeds niet wettig op het grondgebied.*

Verweerder stelt ter zake: "Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien heeft de intrekking van het bevel om het grondgebied (te verlaten) niet tot gevolg dat het verblijf van betrokkene wettig werd. Integendeel, betrokkene verblijft illegaal in België na het afsluiten van zijn asielprocedure op 30.10.2017. Dit element kan dan ook niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid."

Op het eerste argument gaat verzoeker niet in. Dit element volstaat op zichzelf niet om de beslissing onontvankelijk te verklaren. Verzoeker meent wel dat het tweede argument juridisch en feitelijk niet correct is.

Feitelijk foutief is dat verweerder beslissing zelf zou hebben ingetrokken: het is wel degelijk uw Raad die het bevel dat werd genomen na afloop van de asielprocedure heeft ingetrokken.

Fundamenteleer is uiteraard dat verweerder laat uitschijnen dat verzoeker, spijs vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, zich toch niet op "buitengewone omstandigheden" kon beroepen om hem toe te laten de aanvraag van uit België in te dienen.

Verweerder stelt enerzijds dat verzoeker na afloop van de asielprocedure wist dat hij het grondgebied moest verlaten, en anderzijds dat verzoeker nog steeds niet legaal in België verbleef na de "intrekking" van het bevel.

Verzoeker betwist deze redenering.

Het eindoordeel omtrent het verzoek tot internationale bescherming komt toe aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), en aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) als beroepsinstantie. In het kader van de beoordeling van het

verzoek om internationale bescherming doen het CGVS en de RvV enkel uitspraak over het al dan niet toekennen van een vorm van internationale bescherming, niet over het recht op verblijf van de betrokkene zelf. Dat laatste oordeel komt toe aan verweerder.

Verweerder heeft op 30.03.2017 na weigering van de internationale bescherming aan verzoeker inderdaad geoordeeld dat verzoeker het grondgebied moest verlaten waardoor een einde werd gesteld aan het verblijf van verzoeker. Deze beslissing werd echter vernietigd door de RvV in het reeds besproken arrest met nummer 198.005. Tussen de vernietiging door de RvV en de datum waarop verweerder de thans bestreden beslissing nam, werd geen nieuw bevel aan verzoeker betekend. Dit impliceert dat verweerder verzoeker niet meer heeft opgedragen om het grondgebied te verlaten.

Of dit het verblijf van verzoeker wettig maakte of niet, is een andere discussie. Verzoeker werd inderdaad niet meer in het bezit gesteld van een verblijfstitel. Doch dit is ok irrelevant aangezien het artikel 9bis Vreemdelingswet geenszins stelt dat de "buitengewone omstandigheden" zich enkel zouden kunnen voordoen in het geval dat de aanvrager over een wettig verblijf beschikt.

In casu stond het vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker vernietigd werd. Verzoeker werd naderhand door verweerder niet meer verplicht om het grondgebied te verlaten middels een nieuw bevel. Verzoeker werd dus op zijn minst gedoogd, en mocht dus de aanvraag vanuit België indienen.

In elk geval motiveert verweerder ten onrechte dat verzoeker het grondgebied moest verlaten na afloop van zijn asielpcedure. Bij gebreke aan enig wettig uitgevaardigd bevel was verzoeker hier niet toe verplicht.

Bovendien voegt verweerder een voorwaarde aan het artikel 9bis toe door te stellen dat verzoeker enkel in het geval hij over een wettig verblijf beschikt, zich op buitengewone omstandigheden kan beroepen.

De bestreden beslissing is dus genomen in strijd met het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en met de materiele motiveringsplicht."

3.2. In de nota met opmerkingen heeft de verweerder betreffende het eerste en het tweede middel de volgende repliek naar voor gebracht:

"Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

De redenering van de verzoekende partij kan niet gevolgd worden.

Verzoekende partij gaat immers kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. De verweerder wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

[...]"

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 02.02.2007; R.v.St., nr. 154.954, 14.02.2006). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie o.m. R.v.V., nr. 2085, 28.09.2007).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij tevens blijken kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partij haar beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

In de bestreden beslissing wordt onder meer het volgende overwogen :

[...]

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd, omdat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de elementen van integratie niet in overweging werden genomen als zijnde buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partij voert aan dat in de bestreden beslissing niet zou zijn gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, laat de verwerende partij gelden dat in de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk wordt gemotiveerd nopens voormelde elementen.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, inzonderheid omdat de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig was toegestaan en zij bij een negatieve beslissing nopens haar asielaanvraag het grondgebied diende te verlaten.

De motivering van de bestreden beslissing is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig.

Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend.

Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.”

3.3. Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Op 19 juni 2018 heeft de verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde oordeelde *in casu*, in het algemeen, dat de door verzoeker aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post in bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk is. Vervolgens gaat de gemachtigde concreet in op de in de aanvraag naar voor geschoven elementen en zet hij voor elk element apart uiteen waarom dit niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in zijn verblijfsaanvraag als eerste element ter ondersteuning van de 'buitengewone omstandigheden' het volgende naar voor heeft gebracht:

“Als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in te dienen in België, wijst mijn cliënt naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18.01.2018, met nummer 198.005, waarin het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoeker was betekend na de negatieve afsluiting van zijn asielprocedure, werd vernietigd. De determinerende overweging van de Raad was dat verzoeker samenwoonde met een vrouw die een F-kaart heeft, en met wie hij samen een minderjarig kind heeft, zodat verzoeker een familieleven heeft opgebouwd in België, waarmee rekening dient te worden gehouden. Aan verzoeker werd intussen geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten meer betekend, zodat hij gedoogd wordt op het grondgebied en er strikt genomen niet onwettig verblijft, zodat hij de aanvraag kan indienen bij de burgemeester van zijn feitelijke verblijfplaats.”

De verzoeker heeft aldus in zijn aanvraag in hoofdorde naar voor gebracht dat hij zijn aanvraag in België moet kunnen indienen omdat zijn verblijf op het grondgebied, nadat het bevel om het grondgebied te verlaten door de Raad werd vernietigd omdat er geen rekening was gehouden met het familieleven met zijn partner en hun minderjarig kind, gedoogd werd aangezien er sindsdien geen bevel om het grondgebied te verlaten meer werd afgeleverd.

De gemachtigde heeft hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij gedoogd wordt op het grondgebied en er dus strikt genomen niet onwettig zou verblijven zodat hij de aanvraag kan indienen bij de burgemeester van zijn feitelijke verblijfplaats. Betrokkene verwijst in dit kader naar de vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van het bevel om het grondgebied te verlaten (13qq) van 28.11.2017 omdat er bij het nemen van deze beslissing geen rekening gehouden werd met zijn gezinsleven. Echter, het loutere feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd ingetrokken door onze diensten op 26.01.2018 is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Bovendien heeft de intrekking van het bevel om het grondgebied niet tot gevolg dat het verblijf van betrokkene wettig werd. Integendeel, betrokkene verblijft illegaal in België na het afsluiten van zijn asielprocedure op 30.10.2017. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De gemachtigde heeft de essentie van het door de verzoeker gehuldigde standpunt aldus correct samengevat in de eerste twee zinnen van de hierboven geciteerde motivering. Samen met de verzoeker dient echter te worden vastgesteld dat de gemachtigde vervolgens bij zijn concrete beoordeling omtrent dit specifieke element, niet van de juiste feitelijke gegevens vertrekt. De gemachtigde heeft het immers uitsluitend over een intrekking (*d.d.* 26 januari 2018) van het bevel om het grondgebied te verlaten, en niet over de werkelijke argumentatie van de verzoeker die de vernietiging door de Raad betrof.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier geen dergelijke intrekkingbeslissing van 26 januari 2018 kan worden teruggevonden. Er is wel een Franstalige nota van 12 mei 2017, waarbij een attaché om de intrekking vraagt, maar een formele intrekkingbeslissing is niet terug te vinden in het administratief dossier.

In het administratief dossier bevinden zich integendeel wel meerdere afschriften van het arrest van de Raad met nr. 198.005 van 16 januari 2018 en de bijbehorende beschikking, in het kader van de louter schriftelijke procedure, van 15 december 2017. Hieruit blijkt dat de Raad inderdaad is overgegaan tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 30 maart 2017 omdat er, in weerwil van het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, geen rekening werd gehouden met de elementen van verzoekers familielevens waarvan de gemachtigde nochtans kennis had.

De motieven als waarom een “*intrekking van het bevel*” niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, zijn dan ook niet enkel naast de kwestie, maar zij vertrekken bovendien ook van een foute voorstelling van de feiten.

Aangezien de gemachtigde enkel concreet motiveert inzake een “*intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten*” en er geen enkel motief wordt gewijd aan het werkelijk aangevoerde element, met name de gedoogsituatie die blijkt uit het stilzitten van het bestuur na het met redenen omklede vernietigingsarrest nr. 198 005 van 16 januari 2017, dient tevens te worden vastgesteld dat de gemachtigde de feitelijke gegevens waarop de (ontvankelijkheid van de) verblijfsaanvraag in belangrijke mate berustte, niet correct heeft beoordeeld. Het motief dat de verzoeker “*wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten*” doet hieraan geen afbreuk. Ook dit motief maakt volkomen abstractie enerzijds van de redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd, met name het verzuim om rekening te houden met verzoekers familiaal leven, en anderzijds van het in de aanvraag naar voor gebrachte argument dat de gedoogsituatie blijkt uit het feit dat na deze met reden omklede vernietiging geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

De Raad merkt in dit kader nog op dat zijn vernietigingsarresten gezag van gewijsde hebben en dat dit gezag van gewijsde is verbonden met de concrete vernietigingsmotieven die de Raad heeft gehanteerd. De verweerder diende zodoende, om gevolg te geven aan het vernietigingsarrest nr. 198 005, rekening te houden met verzoekers familiaal leven. De verweerder is vrij om te kiezen hoe hij zijn verplichting om het gezag van gewijsde te respecteren precies invult. Zo kan de verweerder beslissen om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, waarbij dan uiteraard wel rekening moet worden gehouden met het familiaal leven van de verzoeker in België. De verweerder kan echter ook beslissen om, gelet op het familiaal leven dat de verzoeker in België heeft ontplooid, geen nieuw bevel meer af te geven. Het is dan ook niet geheel ondenkbaar dat het stilzitten van het bestuur, door ondanks verzoekers onregelmatige verblijf geen bevel meer af te leveren, verband houdt met de vernietigingsmotieven die de Raad heeft gehanteerd. Aangezien artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 52/3, §1, van diezelfde wet, in principe voorziet in een verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de vreemdeling wiens asielprocedure is beëindigd en die geen legaal verblijf meer heeft, en gelet op het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest nr. 198 005, kan in het voorliggend geval wel degelijk van een gedoogsituatie worden gesproken.

Uiteraard is het zo dat deze gedoogsituatie verzoekers verblijf nog niet wettigt. Van het “gedogen” van een welbepaalde situatie is immers slechts sprake wanneer deze situatie op zich niet wettig is. Bovendien is er een verschil tussen de situatie van de verzoeker, wiens vorig bevel werd vernietigd om redenen die verband houden met zijn familiaal leven en aan wie nadien geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten meer werd afgeleverd niettegenstaande zijn onregelmatige verblijfsituatie niet was gewijzigd, en die van andere vreemdelingen die in onregelmatig verblijf zijn zonder dat het bestuur hen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgegeven. De verzoeker mag immers van de verweerder verwachten dat deze het gezag van gewijsde van het voormelde vernietigingsarrest respecteert en hij kan er, gelet op hetgeen voorafgaat, vanuit gaan dat de verweerder, net omwille van de vernietigingsgrond die de Raad heeft gehanteerd, er bewust voor heeft geopteerd om hem geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten meer af te geven.

De verzoeker voert ook terecht aan dat het motief dat “de intrekking” van het bevel zijn verblijf niet wettigt, niet relevant is in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het is immers net de essentie van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat zij wordt ingediend om een onwettig verblijf te regulariseren.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de materiële motiveringsplicht is geschonden. Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen, temeer daar, omtrent de alhier besproken kwestie, geen concreet verweer wordt gevoerd.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen. De overige kritiek die in het eerste en tweede middel naar voor wordt gebracht, behoeft geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 juli 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE